

Suurettevõtja ja kunstisõbra Enn Kunila elukreedo on kunst kui Eesti visiitkaart. Sest ükskõik mis teemat pidi Kunilale läheneda – erakunstikogu, maakodu Hiiumaal, alkoholitootja Liviko, investeerimisfirma NG Investeeringud, toiduliit –, jõuab jutt alati välja kunstini ja tõdemuseni, et ta ajab siin maamuna peal Eesti asja.

E L L U

läbi kunsti

TEKST VÄINU ROZENTAL – FOTOD MEELI KÜTTIM

Eraelust ja oma perest rääkides jääb Kunila kaunis sõnakehvaks. “Ma tahaks, et ei tuntaks mitte mind, vaid Konrad Mäge,” suunab ta ajakirjaniku korduvad katsed sukelduda tema isiklikku ellu sujuvalt kunstisängi. Üht-teist eraelulist õnnestub tollest sängist siiski välja õngitseda. Kas või seda, et Kumu Kunstisõprade Seltsi esimees, Eesti Kultuurkapitali nõukogu liige ja Eesti Muusikaakadeemia kuratooriumi liige Enn Kunila ise kunsti ei loo. “Elevant on astunud mulle käe peale ja kõrva peale ning hea veel, et ta mu üldse ellu jättis,” pudeneb Kunila suust intervjuu ajal ei tea mitmes kalambuuri. Hetk hiljem lisab ta muiates: “Küll on mul aga õige mitu molbertit, sest nendel on hea maale eksponeerida.” Kunilale kuulub suur maalikogu, mis sisaldab peamiselt Eesti traditsioonilist maalikunsti alates 20. sajandi algusest ehk siis alates Konrad Mäest.

KUNSTIPISIK LAPSEPÕLVEST

Tavaliselt algab kõik kodust. Ka suhtumine rahasse, kultuuri, ellu üldse. Enn Kunila lapsepõlv mõõdus onu majas Pääskülas. “Saatuse tahtel elasin eramajas ja sealt sain ka kapitalismi esimesed

alged: eramus elades tuli muretseda kütte eest, oma tarbeks kasvatati juur- ja puuvilja,” räägib Kunila. Koolipoisina käis ta igal suvel endale taskuraha teenimas tollases Saue sovhoosis – algkoolijõnglasena põllul kõplamas, seejärel muid põllutöid tegemas ja suuremaks sirgudes ehitusobjektidel abitöölisena. Kunila meenutab, kuidas ta umbes kümneaastasena kogus suvel raha jalgratta ostmiseks. Suur oli aga tema üllatus, kui vanemad tulid poest, lükates käekõrval mitte tavalist Minski-ratast, vaid defitsiitset ja poole kallimat ratast Turist. “Minu pingutust hinnati ja seepärast panid vanemad üle poole rahast juurde,” võib Kunila häälest uhkusenoote kuulda.

Kunila mäletab oma varalahkunud ema istumas, raamat ühes ja kohvikruus teises käes. “Minu lapsepõlvelektüür oli pigem sarjast “Suuri sõnameistreid” kui “Seiklusjutte maalt ja merelt”. Ja meie kodus kuulati väga palju muusikat, peamiselt ikka klassikat.” Esimese kunstiilamuse sai Kunila kümneaastasena, kui käis koos emaga Kadrioru kunstimuseumis ning vaimustus Konrad Mäe värviküllastest maalidest. Konrad Mägi on jätkuvalt kunsti-huvilise härrasmehe lemmikkunstnikke.

